

MYŠLIENKA MESIACA

Hrdina je muž alebo žena, ktorí boli schopní bojovať a zvíťaziť nad svojimi osobnými ohrozeniami a dosiahli všeobecne platné ľudské hodnoty.

Joseph Cambell

ÚVODNÍK

Milí čitatelia,

vitajte pri čítaní májovo-júnového čísla nášho bulletinu, ktorý pre Vás opätovne pripravili naši dobrovoľníci.

Na úvod by som sa rada spoločne s vami zamyslela nad mottom, ktoré bude sprevádzať medzinárodné aktivity a rozličné dobrovoľnícke, vzdelávacie a kultúrne projekty Novej Akropolis v celom roku 2024 a 2025 a ktoré znie „K jednote cez rozmanitosť“. Keďže sa ako škola filozofie venujeme porovnávaciemu štúdiu rôznych filozofických, spirituálnych a kultúrnych tradícií ľudstva, môžeme konštatovať, že je to jedna z veľmi dôležitých tém, ktorá bola v ľudskom rozmyšľaní a cítení vždy prítomná a ktorú sa nám rozličné veľké osobnosti alebo aj rôzne kultúry a civilizácie usilovali v nespočetných formách priblížiť.

Žijeme v dobe, kedy je svet v porovnaní s minulosťou oveľa viac komunikačne a informačne prepojený, ale konštatovať, že by bol viac jednotný, asi celkom nemôžeme. Nech už ide o „malý svet“ každého z nás a naše bezprostredné okolie, alebo „veľký svet“ v globálnom zmysle slova. Je zaujímavé položiť si otázku, prečo sme napriek všetkému vedeckému a technickému pokroku nespravili príliš veľký pokrok v tejto oblasti a prečo vo vnútornom svete „vyspelého moderného človeka“ stále existuje veľa nepochopenia, nevráživosti a tendencií k agresívnym prejavom voči tomu, čo nechápeme alebo neakceptujeme...

Už tie najstaršie filozofické tradície, ktoré sú nám známe, ako napríklad indické alebo egyptské, poukazujú na túto tému ako na jednu z hlavných tém pre ľudský vnútorný vývoj. Hľadanie jednoty za rozmanitosťou či už celej prírody alebo kultúrnych, náboženských či názorových prejavov ľudí bolo vo filozofii vždy námetom na vnútornú prácu a úsilie. A toto úsilie malo smerovať k tomu, aby jednotlivci dokázali dosiahnuť taký bod vedomia, v ktorom bude lepšie a hlbšie chápať význam a zmysel toho, že na svete existuje taká bohatá rôznorodosť a rozmanitosť. A nielen to, ale bude schopný poňať aj svoje vlastné miesto a svoju úlohu v tejto

rozmanitosti, aby ako aktívna súčasť celku prispieval k smerovaniu k jednote a harmónii. Avšak na to, aby to dosiahol, potrebuje vykročiť na dlhú cestu, ktorá vedie do tých najhlbších a najvyšších častí jeho vlastného vnútra, kde strácajú dôležitosť rozdiely a nadobúda dôležitosť niečo, čo sa nachádza za nimi a nad nimi.

Filozofia nás ďalej učí, že vnútorne pracovať pre jednotu neznamená nemať vlastný názor či pohľad, súhlasí so všetkým, čo sa deje alebo všetko rovnakým spôsobom akceptovať. Neznamená to ale ani nasilu a hneď chcieť meniť to, čo sa nám nepáči alebo s čím nesúhlasíme. Znamená to skôr postupné opúšťanie čierneho-bieleho myslenia a uvažovania a nadobúdanie schopnosti vnímať svet v hlbších súvislostiach a v pestrejšej škále farieb. A dokázať čoraz tvorivejšie pristupovať k tomu, s čím sa stretávame. Pretože problém často nespočíva v samotných rozdieloch, ale v našej neschopnosti zbadáť, v čom sa tieto rozdiely môžu podnecovať, inšpirovať a dopĺňať.

Na záver tohto krátkeho úvodníka by sme mohli povedať, že cesta cez rozmanitosť k jednote je vnútorná cesta každého z nás. A mala by nás viesť k tomu, aby sme dokázali jednotu pociťovať a vnímať aj napriek rozmanitosti a to nielen vtedy, keď nás k tomu privedú nejaké vonkajšie udalosti, nejaká spoločná hrozba, vďaka ktorej sa ľudia na určitú chvíľu dokážu zjednotiť, ale vytvárať dôvody na jej pociťovanie vedome a každodenne.

Veľký indický mudrc Mahátmá Gándhí povedal, že „naša schopnosť dosiahnuť jednotu v rozmanitosti bude krásou a skúškou našej civilizácie“. Je zrejmé, že je pred nami ešte dlhá cesta, ale ako hovorí jedna starodávna čínska múdrosť, „aj cesta dlhá tisíc míľ sa začína prvým krokom“. A ten môže urobiť hneď teraz každý jeden z nás.

Kamila Hermannová
riaditeľka Novej Akropolis Slovensko

KRÁTKE PRÍBEHY

Pestovateľ datlí

V oáze v púšti kľačal starý Eliáš na kolenách pri palmách s datľami. Jeho sused, bohatý obchodník Hakim, sa zastavil v oáze, aby napojil ťavy, keď uvidel Eliáša, ako sa potí a ryje v piesku. Nuž ho oslovil.

- Ako sa máš, stavec? Mier s tebou.
- Aj s tebou, odpovedal Eliáš bez prerušenia práce.
- Čo to robíš?, spýtal sa.
- Sadím datle.
- Datle? Horúčava ti udrela do hlavy, drahý priateľ? Pod' si dať čaj do môjho stanu.
- Nie. Musím dokončiť výsadbu.
- Povedz mi, priateľu, koľko máš rokov?
- Neviem, šesťdesiat, sedemdesiat, osemdesiat, záleží na tom?

-Počuj kamarát, datle rastú päťdesiat rokov a až keď vyrastú do veľkých paliem, budú môcť prinášať ovocie. Neprajem ti nič zlé, vieš. Dúfam, že sa dožiješ stovky. Ale aj tak, sotva budeš môcť zbierať plody toho, čo teraz sadiš. Nechaj to tak, pod' so mnou.

-Počuj, Hakim, jedol som datle, ktoré zasadil kedysi dávno niekto iný a tiež sa mu ani nesnívalo, že ich bude jesť. Sadím dnes, aby zajtra mohli jesť tí, čo prídu po mne. Aj keď je to len v prospech niekoho neznámeho, moja práca stojí za tú námahu.

Neznámy autor

INŠPIRATÍVNE OSOBNOSTI

Zenón z Kitia – zakladateľ stoicizmu

Zenón sa narodil okolo roku 333 pred n.l. v meste Kition (dnes Larnaka) na Cypre a zomrel okolo roku 260 pred n.l. v Aténach. Jeho meno (v gréčtine Zenon, po latinsky Zenoň) znamená „Diov dar“.

Pochádzal z fénickej obchodníckej rodiny. Hovorí sa, že bol nenápadný, s hnedou pleťou, štíhly a ťažkopádny. V mladosti sa údajne vo veštiarni spýtal otázku: „Ako mám žiť?“ a odpoveď znela: „Uč sa od zomrelých.“ A tak Zenón začal čítať knihy a prečítal snáď všetky, ktoré na Cypre našiel. Keď sa vo veku približne tridsať rokov dostal do Atén, zamieril najskôr do kníhkupectva. Medzi zvitkami našiel Xenofónove *Spomienky na Sokrata* a prečítal ich jedným dychom. Na druhý deň opäť zbehol do ob-

chodu a spýtal sa: „Kde by som našiel takého človeka akým bol Sokrates?“ Po ulici práve kráčal Kratés, a tak predavač iba ukázal prstom a povedal: „Tam!“ Kratés z Théb spolu so svojou ženou Hipparchiou boli žiakmi kynika Diogéna zo Sinópy. Od tej doby sa Zenón niekoľko rokov učil od chudobného filozofa Kratésa.

Vďaka tomu ho po celý jeho život sprevádzala filozofia, ktorá mu umožnila prekonať aj náročné chvíle. Krátko po príchode do Atén dostal správu, že jeho loď aj s celým jeho majetkom stroskotala. Zrazu sa stal chudákom. A aká bola jeho reakcia? Zvolal: „Vďaka, osud! Ukazuješ mi cestu k filozofii!“ Atény už potom neopustil do konca svojho dlhého života.

pixabax.com autor: fszalai

Neskôr Zenón založil stoickú filozofickú školu, ktorá bola pomenovaná podľa farebného stíporadia (stoá poikilé), kde sa rád prechádzal, diskutoval so svojimi učeníkmi a prednášal. Vraj ju viedol päťdesiatosem rokov. Časom začali ľudia jeho žiakov nazývať „stóikmi“. Boli to ľudia pevní, chudobní, skromní a silní. Hovorí sa, že jeho najstarší žiak Kleantés, bývalý zápasník, sa živil tým, že v noci nosil vodu pre záhradníkov, aby si mohol počas dňa vypočuť Zenóna. Raz sa ho pýtali: „Čo ti dala filozofia?“ Odpovedal: „S ňou robím ochotne to, čo by som bez nej robil neochotne.“ Inokedy vraj zasa povedal: „Kto chce, toho osud vedie, a kto nechce, toho osud vlečie za sebou.“

Jeho filozofiu a známy stoický pokoj nám najlepšie sprostredkujú príbehy z jeho života. Keď bol v Aténach macedónsky kráľ Antigonos, rád ho počúval a pozýval ho k sebe na hostiny. Keď si raz zasa trochu viac vypil, kričal vraj na Zenóna: „Čo mám pre teba spraviť?“ – „Vytriezvi“, odpovedal Zenón. Kráľ Antigonos ho pozval do Macedónie a ponúkol mu miesto vychovávateľa všetkých Macedóncov: „Pretože kto vychováva vládcu Macedónie a vedie ho v šľapajach cnosti, bude zaiste pripravovať aj jeho poddaných na to, aby sa z nich stali zdatní muži. Pretože aký je vodca, takými sa pravdepodobne stávajú aj poddaní,“ napísal mu kráľ v liste. Zenón pozvanie pre svoj vysoký vek odmietol a poslal miesto seba svojich dvoch žiakov.

Inokedy vyčítal Zenón jednému zo svojich žiakov márnotratosť a ten sa obhajoval takto: „Mám veľa peňazí, a tak ich aj veľa míňam.“ A Zenón mu na to odpovedal: „To by potom kuchár mohol povedať, že tú polievku presolil, pretože má v solničke veľa soli!“

„Uč sa a nepodliehaj hnevu,“ učil Zenón svojich žiakov, a tak, keď ho raz nahneval neposlušný otrok, mudrc mu len pokojným hlasom odvetil: „Ja by som ťa zmlátil, keby som sa nehneval.“

Tiež sa hovorí, že Zenóna raz okradol otrok, a filozof na neho zobral palicu. Otroka nie nadarmo slúžil u stoika, a tak sa obhajoval: „Bol to môj osud, aby som to ukradol.“ Odpovedal mu takto: „Áno, tak teraz je tvojim osudom tento výprask!“

Zenón vraj žil veľmi striedmo. Najčastejšie jedol chlieb s figami, azda len víno bolo jeho malou slabosťou a iba keď sa napil, sa trochu rozveselil. „Aj bôby sú trpké a sladkú chuť získavajú, až keď ich namočíte do vody“, vravieval, aby to vysvetlil. Dokonca vraj vzniklo porekadlo „zdržanlivejší než filozof Zenón“. Podľa niektorých autorov sa dožil až deväťdesiatosem rokov.

O jeho smrti sa hovorí, že raz, už ako starec, vyšiel z domu, potkol sa a zlomil si palec. Udrel rukou do zeme, obrátil sa k nebu a odcitoval slová z Niobé (tragédie, ktorá sa nezachovala): „Už idem, prečo ma ešte voláš?“ a zomrel.

Aténčania sa preslávili mnohými vecami, aj rozporuplnými vzťahmi k filozofom: Sokrata popravili, Aristotela vyhнали, Platóna trpeli a Zenóna pochovali na štátne útraty v Kerameiku, hrob ozdobili zlatým vencom. V zápise z uznesenia snemu je napísané: „Za to, že konal to, čo hovoril.“

Hana Moudrá

NA ZAMYSLENIE

Mladosť

Rada by som zdôraznila ideu mladosti, ale nie mladosť ako etapu ľudského života alebo špecifické obdobie zodpovedajúce naplneným rokom.

Kto môže tvrdiť, že ten kto má pätnásť, dvadsať alebo dvadsaťpäť rokov, je mladý? Kto môže tvrdiť, bez toho, aby sa mýlil, že všetci ktorí prekročili štyridsať rokov sú zrelí alebo že sú starí tí, ktorí majú viac ako päťdesiat či šesťdesiat rokov? Byť mladý – zdanlivo mladý – je tak cenná charakteristika, že prináša zvláštne privilégium v spoločnosti.

Bezpochyby je dobré pokúsiť si udržať svoje telá čo najzdravšie, čo znamená, že ich budeme môcť adekvátne používať, a mladosť a krása budú prirodzene odrazom zdravia.

Na druhej strane nie je dobré obetovať zdravie tak, aby sa dosiahol mladistvý vzhľad, pretože v tomto prípade sa vnútorné poškodenie onedlho odrazí na vonkajšom vzhľade navzdory mnohým prípravkom aplikovaným pre dosiahnutie opaku.

A okrem fyzického zdravia, pre jeho podporu a pre získanie skutočnej mladosti, je potrebné dosiahnuť onej druhej sviežosti, ktorá náleží psuche a mysli. Keď existuje vitalita a harmónia na všetkých týchto úrovniach, môžeme hovoriť o skutočnej mladosti.

Kde sa nachádza prameň Mladosti? Kde sídli Zlatá Afrodita, toľko prenasledovaná smrteľníkmi dychtiacimi po kráse, ktorá nevädne? Rozhodne nie v tele, ktoré sa opotrebováva podľa zákona života;

rozhodne nie v psuche, ktorá tiahne k neúnavnému hľadaniu vzrušenia; rozhodne nie v mysli túžiacej po poznatkoch.

pixabay.comn autor: Myshoun

Koreň, ktorý hľadáme, sa nachádza vo vlastnom duchu, ktorý nám, keďže mu chýba vek, môže ponúknuť vždy aktívnu energiu, taký rozmer času, ktorý robí minulosť užitočnou a budúcnosť zaujímavou. To, čo je v nás večné, onen skrytý Prameň, nám umožňuje dotknúť sa mladosti, ktorej hovoríme Zlatá Afrodita...

Delia Steinberg Guzmán
úryvok z knihy *Čo robíme srdcom a hlavou*

SVET SYMBOLOV, MÝTOV A TRADÍCIÍ

Solárne sviatky v tibetskom budhizme

Vlastnosti letného slnovratu, ako ticho, svetlo, jasnosť, otvorenosť, teplo a hojnosť, sú v mnohých ohľadoch paralelné s faktormi osvetlenia v Budhovom učení. Budhizmus ale vlastne nemá žiadne sviatky v období letného slnovratu. Mohlo by sa zdať, že oslavy letného slnovratu akoby nie sú dostatočne zosynchronizované s konceptom „strednej cesty“. Jeden z dôvodov, prečo bol historicky letný slnovrat obdobím osláv a radosti, bezpochyby súvisí s množstvom prijímaného slnečného svetla. Sl-

novrat označuje najdlhší deň v roku a leto je časom zvýšenej pohody a výstrelkov, ilustrovaných explóziou svetla a túžbou hýbať sa a byť vonku, aby sa nahradil čas „stratený“ počas tmy, chladu a dlhej zimy.

Leto však môže byť aj časom apatie, inercie, skrytej, ale rastúcej úzkosti, keď slnečné svetlo dosiahne svoj vrchol a slnko už obrátilo svoju trajektóriu. Zjavná súvislosť letného slnovratu a letného obdobia s „reakciami tela“ na prirodzené okolnosti „počasias“

sa môže z budhistického hľadiska javiť tak, že sa týka skôr telesného než vnútorného života, čo je celkom „podobná“ forma osvietenia, ak to tak možno povedať.

Nie všetky kultúry však používajú solárny kalendár. V tradíciách mahájánskeho budhizmu, založených na lunárnom cykle, je to práve vzťah medzi slnkom a mesiacom, ktorý je dôležitý pri určovaní a oslave solárnych sviatkov. Budhistická tradícia vyzýva rozpoznať pominuteľnosť všetkého, čo sa prejavuje, čo je odrazom zákona cyklickosti: každá posvätná slávnosť v mesiaci, ktorá kráča v šľapajach rytmu fáz mesiaca, si ctí túto cyklickosť a zároveň oslavuje fyzické a metafyzické osvietenie. Pri splne sú Slnko a Mesiac v presnej opozícii, a tak je Mesiac plne osvetlený slnečným svetlom. Preto sa obdobia splnu označujú ako „solárne sviatky“ alebo „sviatky slnečného ohňa“, trvajúce päť dní – dva dni predchádzajúce splnu a dva nasledujúce dni.

Najposvätnější spomedzi solárnych sviatkov pripadá na štvrtý mesiac tibetského kalendára a nazýva sa Saka Dawa. Oslavy vrcholia v pätnásty lunárny deň (spln), ktorý je spojený s tromi hlavnými udalosťami v Budhovom živote – jeho narodením, osvietením v noci počas splnu a jeho *Parinirvana* (smrťou). *Saka Dawa* sa zvyčajne oslavuje medzi aprílom a májom, ale v priestupných rokoch spadá medzi máj a jún. Tibetskí budhisti veria, že v tomto období možno praxou nazhromaždiť obrovské množstvo zásluh a očisty. Tieto záslužné činy sa sústreďujú okolo prvotného učenia Sila (morálka), *Dana* (štedrosť) a *Bhavana* (meditácia). Keďže deň splnu je najposvätnější, tieto úkony sa praktizujú s o to väčšou pozornosťou a entuziazmom.

Praktiky vykonávané počas *Saka Dawa* a solárnych sviatkov možno vnímať ako sústredenie skúseností v časoch oddanosti a spojenia sa s posvätným. Je to obdobie upevňovania postrehov, ktoré sme získali počas týchto praktík, časom zberu plodov vnútornej práce s charakteristikou sprítomnenia a otvorenosti, tak typickými pre tohto obdobie zdanlivého „ticha“.

Ako môžeme vidieť, vonkajších solárnych faktorov je veľa a môžu predstavovať moment rozptýlenia. Keď sa vonkajší a vnútorný priestor, ktorý obývame, „rozširuje“, vyžaduje si od nás viac pozornosti a súcitenia, naše vnútorné svetlo nám môže pomôcť pohybovať sa s dôstojnosťou, akceptovať a súčasne si byť vedomí, že teplé dni a slnečné svetlo prichádzajú a odchádzajú. Je to čas integrácie a aplikácie toho, čo sme sa naučili, vo všetkých činnostiach, pričom sa zároveň pozeráme von, vystupujeme zo svojich starostí a zažívame niečo väčšie ako my sami, tým ako sme spolu.

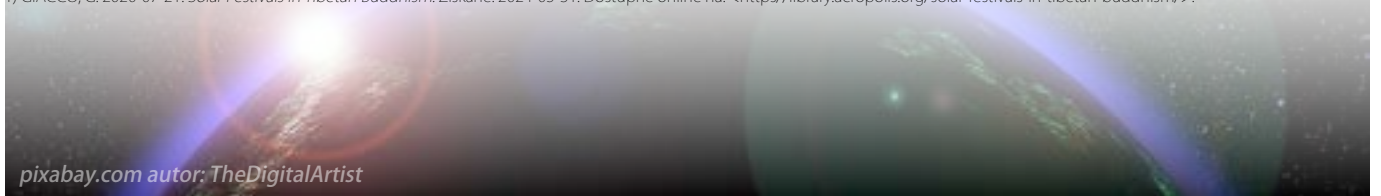
Obdobie svetla nám pomáha presmerovať pozornosť, reflektovať, vidieť jasne, priamo a bez súdov do našich tieňov. Podobne ako farmári uskladňujú úrodu počas leta na zvyšok roka; môžeme aj my „ukladať“ to, čo sme nadobudli prostredníctvom nášho osobného úsilia a zásluh. A mať k týmto zásobám prístup, keď budeme potrebovať získať perspektívu a spojiť sa s podstatou vecí počas temnejších období našej duše.

Môžeme využiť naše vnútorné „zásoby plodín“, aby sme získali sebadôveru a poznanie, že schopnosť osvietenia, stať sa Budhom, existuje v každom z nás, bez ohľadu na čas v mesiaci alebo roku, množstvo slnečného svetla alebo teplotu. Svetlo je tu vždy, či už je deň alebo noc, zima alebo leto – nikdy nezhasne. Potrebujeme sa naň iba vedome napojiť a byť schopný ho prejavíť. Letný slnovrat a solárne sviatky sú len pripomienkami cyklickosti prírody, stanovené v našich osobných a kolektívnych kalendároch. Zdroj, činiteľ svetla, naše slnko, náš spln, je vo vnútri, je v nás.

Giulia Giacco

Použitá literatúra a zdroje:

1) GIACCO, G. 2020-07-21. *Solar Festivals in Tibetan Buddhism*. Získané: 2024-05-31. Dostupné online na: <<https://library.acropolis.org/solar-festivals-in-tibetan-buddhism/>>.

POSVÄTNÉ MIESTA A STAVBY

Cesta do Santiaga de Compostela

Kde sa to začalo? kam to vedie?

Fenomén púte je v spoločnosti prítomný od počiatku vekov. Existuje množstvo rôznych podnetov vydať sa na púť. Cambridgeský slovník dáva veľmi jednoduchú, no presnú definíciu púte: „návšteva miesta, ktoré sa považuje za výnimočné, kam idete prejaviť svoju úctu. To zahŕňa púte na náboženské alebo iné účely, ktoré sa uskutočňujú pešo, na bicykli, na koni alebo autom do rôznych destinácií po celom svete. Napriek tomu novodobé oživenie myšlienky púte asi najviac zvýrazňuje nebývalá popularita Camino de Santiago v Španielsku.

Ale poďme poporiadku... Svätý Jakub bol najstarším synom Zebedeja a Salome a vyrastal v rybárskej dedine na brehu Galilejského jazera. Keď Jakub a jeho mladší brat Ján opravovali sieť pri jazere, prešiel okolo Ježiša a povedal im o svojom poslaní. Obaja bratia zanechali siete a nasledovali Učiteľa. Podľa legendy po Ježišovej fyzickej smrti apoštol Jakub učil v Judei a Samárii a odtiaľ bol poslaný do Španielska, aby šíril slovo Ježiša Krista. Hovorí sa, že kázal vo vetrom ošľahanej dedinke Muggia (Muxia) na úzkej šiji blízko útesu Finisterre. Neskôr sa apoštol rozhodol vrátiť do Palestíny, kde ho zabil Židia. Telo svätého Jakuba potom jeho učeníci odniesli späť do Galície v Španielsku, kde im po sérii zázrakov kráľovná Lupa udelila povolenie pochovať telo apoštola na mieste, ktoré sa neskôr malo stať Santiagom de Compostela.

Trvalo 800 rokov kým sa Svätému Jakubovi znovu podarilo vynoriť sa z hmly zabudnutia, keď už boli okolnosti veľmi odlišné od okolností Španielska za rímskych čias. V tom čase takmer na celom polostrove dominovali moslimovia, s výnimkou niekoľkých posledných centier kresťanstva na severe, hlavne v kráľovstve Astúria, kam vtedy patrila Galícia a Leon. Príbeh nás teraz zavedie k pololegendárnemu hrdinovi Pelayovi, vodcovi kresťanských askétov, žijúcim v okolí jaskyne Covadonga (v horách Picos de Europa v Astúrii). Raz v noci počas meditácie Pelayo uvidel veľkú hviezdu horiacu nízko nad husto zalesneným kopcom blízko rieky Sar. Spolu s ďalšími pustovníkmi a pastiermi išli za hviezdou až ku

kopcu a tam začali odpratávať porast. Čoskoro narazili na malú svätyňu, o ktorej sa predpokladalo, že je to to isté miesto, kde bolo osem storočí predtým uložené telo svätého Jakuba bez hlavy.

Už viac ako tisíc rokov zdolávajú pútnici cesty vedúce do Santiaga de Compostela, aby vzdali úctu apoštolovi. Nielenže sa tradícia časom nezmenšila, ale práve naopak, zdá sa, že rok čo rok nabera na obrátkach. Najoblúbenejšia trasa je aj historicky najvýznamnejšia – Camino Francés alebo Francúzska cesta (769 km), ktorá vedie pútnikov z francúzskeho mestečka St Jean-Pied-du-Port cez Pyreneje do Španielska. Viac ako 60 % všetkých pútnikov do Santiaga si vyberá túto cestu, pretože poskytuje všetky potrebné zariadenia a je zo všetkých najlepšie označená. Na výber je však oveľa viac trás a zdá sa, že každá z nich má svoj jedinečný charakter.

Prečo došlo v posledných desaťročiach k takému oživeniu tejto starodávnej „jakubskej púte“? Odpoveď je zrejmá pre tých, ktorí túto výzvu prijali – ponúka ukrutnú zmenu pohľadu. Nemáte inú možnosť, ako sa stať cestou, po ktorej kráčate, a jednoducho ju prijímať tak, ako prichádza, so súcitom a s trpezlivosťou. Zdokonaľuje vaše vonkajšie a vnútorné zmysly, privádza vás stále bližšie k prírode a pomáha vám vidieť sa znova s plnou jasnosťou.

Pamätajte, že hĺbka vášho boja určí výšku vášho úspechu. Uži si cestu, pútnik!

Odporúčania založené na mojej osobnej skúsenosti:

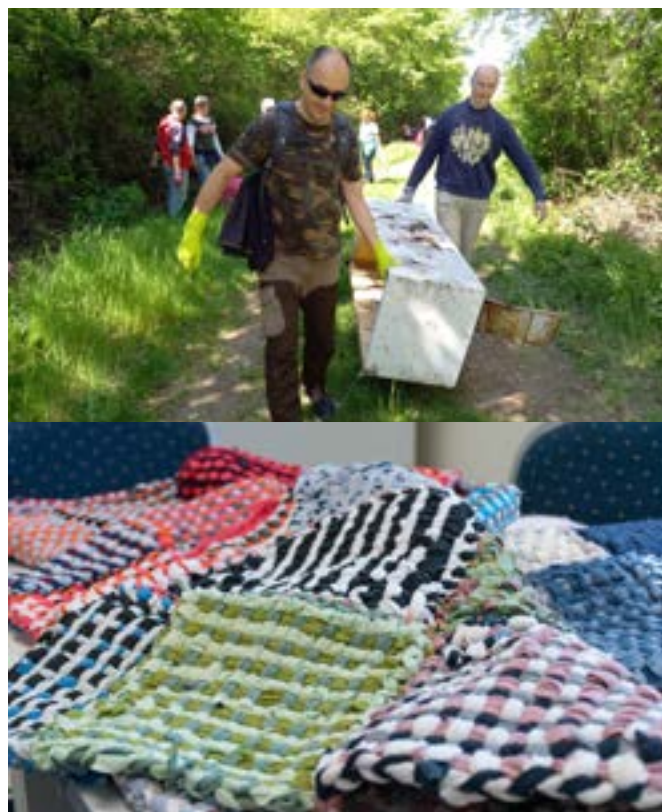
- Ak je to možné, absolvujte celú trasu podľa vlastného výberu naraz.
- Neváhajte absolvovať púť sami
- Vaša celková batožina by nemala presiahnuť 10 % vašej telesnej hmotnosti.
- Uistite sa, že máte široké turistické topánky a hrubé ponožky.
- Nakoniec nedovoľte, aby vás pluzgiere zastavili v ceste. Ihla a niť vás udržia v pohybe!

Ania Hajost

AKTUALITY NOVEJ AKROPOLIS NA SLOVENSKU

Stalo sa

Týždeň pre Zem – pri príležitosti svetového Dňa Zeme sme v Novej Akropolis usporiadali niekoľko podujatí, na ktorých sme sa chopili témy Zem, a to z viacerých uhlov pohľadu. V Bratislave sme usporiadali *Ekologické tvorivé dielne*, na ktorých sme z použitého textilu vyrábali koberčeky do útulkov pre zvieratká. Tvorivý a ekologicky naladení sme boli aj v Banskej Bystrici, kde sme v rámci podujatia *Nekupuj, recykluj*, vyrábali nákupné vrecúška a obrúsky zo včelieho vosku. Zaujímavou aktivitou bolo *Filocafé – večer s filozofickými dialógmi*, náš nedávno rozbehnutý projekt, kde sme tento krát debatovali na tému Zem ako živý učiteľ. V malej komornej atmosfére sme si povymieňali vzájomné pohľady a myslíme, že to bolo skutočne osviežujúce debatovanie. Aktivita sa konala v Bratislave, v Banskej Bystrici aj v Košiciach. No a na záver samozrejme nechýbal ani *Ekovýlet*, pretože vždy je čo vylepšovať a čistiť, a tak sme vyčistili kus prírody neďaleko Šúrskeho kanálu v Bratislave a spojili toto čistenie aj s ľahkou turistikou. Ďakujeme všetkým účastníkom a veríme, že sa v podobnom duchu stretne aj o rok pri príležitosti svetového Dňa Zeme.

Pozývame Vás

06. júna – **Čarovný večer s hudbou (rozprávanie o klasickej hudbe s ukážkami)**, Banská Bystrica

13. júna – **Čarovný večer s hudbou (rozprávanie o klasickej hudbe s ukážkami)**, Košice

18. júna – **Zákonitosti hudby (rozprávanie o hudbe a jej zákonitostiach)**, Bratislava

Podrobnosti o podujatiach nájdete na <https://www.akropolis.sk/program-aktivit>

Staršie čísla bulletinu nájdete na <https://www.akropolis.sk/na-citanie/e-Bulletin>